

Bron: Nord Hollands Dagblad, 3 december 2021

Beverwijk verliest icoon Annie Beliën, de onvermoeibare fietsenmaker: 'Kwam je voor bandenplakspul, stond je drie uur later buiten'

Annie Beliën in haar natuurlijke habitat. © Archieffoto familie.

Oscar Spaans
Vandaag om 06:55

BEVERWIJK

Beverwijk is een icoon kwijt. Annie Beliën sleutelde haar hele leven aan fietsen bij Rijwielhandel J.C. Beliën op de Breestraat, de zaak die haar grootvader in 1921 begon. Dinsdag overleed ze op 78-jarige leeftijd in het Rode Kruis Ziekenhuis nadat ze de zondag ervoor onwel was geworden op, ironisch genoeg, haar fiets.

De pensioenleeftijd was ze al lang gepasseerd, maar van stoppen met werken wilde ze niets weten. In februari van dit jaar kreeg ze nog een cameraploeg van NH Nieuws over de vloer ter gelegenheid van het honderdjarig jubileum van de rijwielhandel. De winkeliersvereniging bracht bloemen mee. Hartstikke lief natuurlijk, maar al die aandacht moest niet te lang duren. „Ik heb 'plenty' werk”, zei Annie, gehuld in een oranje overall,

voor de camera. „Fietsen afmonteren, klaarmaken, repareren. Dan is de dag vol.”

Annie

Nadat haar grootouders overleden namen haar ouders de zaak op de Breestraat over. Het gezin van drie – Annie was enig kind – woonde boven de winkel. Na het overlijden van haar ouders in de jaren negentig bleef Annie alleen boven de fietswinkel wonen en zette de werkzaamheden aldaar voort.

In zekere zin was ze een wandelende paradox. Sociaal zeer actief, maar tegelijkertijd erg op zichzelf. „We weten eigenlijk niets over haar netwerk”, zegt neef Dick Nijman. „Ze had weinig contacten.”

Bekend is dat Annie tientallen jaren lid was van atletiekvereniging DEM en actief was voor de Onze Lieve Vrouw van Goede Raadkerk op de Beverwijkse Arendsweg. Voor haar uitgebreide kring van vaste klanten zat ze nooit verlegen om een praatje. „Als je naar binnen ging voor bandenplakspul, stond je drie uur later pas weer buiten”, aldus neef Nijman.

Aardbeien

Er is één iemand die dichtbij Annie stond: boezemvriendin Elisabeth Schweers uit Amstelveen. „We ontmoetten elkaar in 1976. Mijn man en ik hadden een groothandel in sportartikelen. Annie kwam op een dag met haar vaders langs om fietshelmen te kopen. Daarbij nam ze een hele slof aardbeien mee uit Beverwijk. Dat vond ik zó ontzettend lief dat ik zei: ik kom een keer naar je winkel toe.”

De vriendschap bloeide op. Gezamenlijke vakanties volgden, onder andere naar Rome en Venetië. „Annie was heel bijzonder. Ons contact was altijd zuiver en oprecht, we belden om de dag. Maar ze had alleen mij, verder wantrouwde ze iedereen. Mij vertelde ze alles. Waarom? Misschien omdat ik niemand uit haar omgeving kende, en dus ook tegen niemand kon kletsen.”

Techniek

Was het simpelweg een voorliefde voor techniek waardoor ze haar hele leven tussen de rijwielen sleet, of speelde er nog iets?

Schweers: „Ik denk dat het iets tussen haar en haar vader is geweest. Al toen ze heel klein was deed ze allerlei boodschapjes voor in de winkel. Toen hij ermee ophield, vond zij dat ze ermee door moest gaan. Dat was vanzelfsprekend voor haar, een soort plichtsbesef.

'Speel niet altijd leentje buur, een goede pomp is niet duur.' © Foto Ronald Goedheer

Dirndl

Annie was van het harde werken. Maar ze had ook een kolderieke kant. „De laatste jaren waren we haar tijdens het familiefeest op een gegeven moment altijd kwijt”, herinnert Dick Nijman zich. „Dan keerde ze ineens verkleed terug. Het hardst hebben we gelachen om de dirndl waarin ze verscheen, wat Beijerse vrouwen tijdens het oktoberfest dragen. Dat was hilarisch, ze was er zelf ook helemaal vol van.”

De laatste jaren liet haar gezondheid te wensen over. Op zondag 28 november fietste ze naar Wijk aan Zee 'om een visje te eten'. Op de terugweg werd ze onwel, ze viel van haar fiets op een steenworp afstand van haar huis. Een buurvrouw reanimeerde haar, waarna ze werd afgevoerd naar het Rode Kruis Ziekenhuis. Daar overleed ze twee dagen later in het bijzijn van vier dierbaren, onder wie haar boezemvriendin en haar neef.

Van een relatie of kinderen kwam het nooit, alleen haar boezemvriendin weet waarom. Tijdens het honderdjarig jubileum van Rijwielhandel J.C. Beliën werd haar gevraagd of ze het niet jammer vindt dat de winkel zodoende samen met haar zal verdwijnen. „Dan heb ik geen pijn in mijn hoofd om daarover te prakkizeren, want ik ben voor de wetenschap.”